

Iznad Anđela

*„Postade toliko moćniji od anđela koliko je uzvišenije
nego oni baštinió ime.“
— Hebrejima 1: 4 —*

Kroz povijest čovječanstva dolazilo je do mnogih pogrešnih presuda zbog nepromišljenosti i predrasuda onih kojima je posao bio suditi i kažnjavati optužene prekršitelje zakona. U većini slučajeva ta nesretna iskustva su rijetko objavljivana, a uskoro su zaboravljena od svih osim od pojedinaca kojih su se izravno ticala. Drugačije je, međutim, bilo u slučaju čovjeka iz Galileje koji je bio obješen na križu dok nije umro—ne zato što je prekršio bilo koji zakon svoga vremena, već zbog vjerskih predrasuda i netolerancije. Ovo je uistinu bila izopačena pravda, ali bilo je suđeno da označi prekretnicu u čovjekovoj povijesti i uvede posve novi koncept religije na zemlji. U ovo doba godine, kada se mnogi prisjećaju događaja prije dvadesetak stoljeća, mi također mislimo na njihov vječni značaj u Božjem planu.

Postojala je nekolicina onih koji nisu izgubili vjeru u Isusa kad je svjetina plakala zbog njegove smrti. Među njima je bila i Marija Magdalena. Otišla je do groba svog voljenog Učitelja rano ujutro nakon nedjelje i otkrila da je prazan. Obavijestila je Petra i Ivana koji su došli do groba i potvrdili njeno otkriće. Vratili su se svojim kućama, ali Marija je ostala. Tada je ugledala dva

anđela u bijelom na uzglavlju i podnožju mjesta gdje je ležalo Isusovo tijelo.—Ivan 20: 1-12

Marija je gorko plakala, a u odgovoru na pitanja koja su joj postavili ti s neba poslani neznanci objasnila je da je tijelo njenog Gospodara odneseno i da ne zna gdje bi ga našla. Izvan grobnice joj je prišao drugi stranac koji je također želio znati uzrok njezine nevolje. Mislila je da je taj čovjek vrtlar, i pretpostavljajući da je otkako je Isus umro cijelo vrijeme bio u blizini, mislila je da će joj znati reći tko je odnio tijelo i kuda je odneseno, stoga ga je upitala.—vss. 14, 15

Taj stranac, koji se pojavio kao vrtlar, uistinu je znao što je s Isusovim tijelom, jer je on sam bio uskrsli Gospodin! Tonom glasa i načinom govora koji joj je bio poznat i kojim je u više navrata nedvojbeno uzburkao njenu dušu, rekao joj je: "Marijo!" (vs. 16) Nije ličio na Isusa i nije bio odjeven onako kako je Isus obično bio. Međutim, to je bio Isusov glas i Marija je uvidjela da više nije mrtav. Iako je bila uvjerena da je vidjela Isusa, ujedno je shvatila i to da je sada drugačiji.

Kasnije, uskrsli se Isus pridružio dvojici svojih učenika koji su hodali prema Emausu i s njima razgovarao. Nisu ga prepoznali dok im se za večerom nije zahvalio. Opet je to očigledno bio ton njegova glasa i poznati način izražavanja zahvalnosti i lomljenja kruha zbog čega su znali da je njihov gost Učitelj. (Luka 24: 13-32) Drugom se prilikom pojavio u gornjoj sobi u kojoj su se savjetovali njegovi apostoli. Zaključali su vrata zbog straha od Židova, ali Isus se pojavio u sobi. Ovaj put se pojavio tako da su ga prepoznali vidjevši ga.—Ivan 20: 19, 20

Marija je vidjela "vrtlara". Dvojica učenika vidjela su i razgovarala sa "strancem". Apostoli u gornjoj

sobi vidjeli su Učitelja kako se pojavio u prijašnjem obličju. Kasnije ga je skupina vidjela na obali jezera i pomislila da je ribar. Isus je bio s njima četrdeset dana nakon uskrsnuća, ali vidjeli su ga samo u nekoliko navrata. (Djela apostolska 1: 1-3; 1.Korinćanima 15: 3-7) Uistinu je bio raznolik, do te mjere da su oni koji su ga vidjeli bili zbunjeni i smeteni razmišljajući o načinu kako bi uslijed ovih okolnosti i dalje mogli biti njegovi učenici.

SVA MOĆ DANA JE NJEMU

Nakon što je Isus uskrsnuo od mrtvih, objavio je učenicima da mu je dana "sva vlast na nebu i na zemlji". (Matej 28: 18) Ako s vjerom to prihvatimo kao činjeničnu izjavu, nema prepreke našem vjerovanju da onaj tko posjeduje takvu moć može doći i otići kao vjetar, i otkriti se ljudskim očima na bilo koji način koji je odabrao—kao vrtlar, kao stranac, u zaključanoj sobi ili kraj obale jezera. Isus se, došavši na Zemlju umrijeti za rasu prokletih grijehom, ponizio i postao čovjekom "malo manji od anđela." Sad je bio nagrađen za svoju vjernost i bio je uzvišeni Isus, duhovno biće, postao je "toliko moćniji od anđela."—Hebrejima 2: 9; 1: 4

Čovječanstvo odaje počast svojim herojima i nagrađuje one koji riskiraju smrt kako bi spasili druge ili koristili drugima. Tu postoji pravedno načelo, ono koje svoje podrijetlo vuče od Stvoritelja. Tako je počastvovao Isusa zbog njegove vjernosti. Nagradio je svog Sina slavom, čašću i besmrtnošću. Uzvisio ga je iznad anđela i darovao mu ime nad svakim imenom. (Filipljanima 2: 9, 10) Onaj čija je mudrost i moć djelovala da stvori svemir, sada je upotrijebio tu snagu da podigne Isusa iz

mrtvih i da mu prirodu visoko iznad svih ostalih tvorevina—božansku prirodu.

Sam čovjek uspio je osloboditi beskonačno mali dio atomske i nuklearne energije koju je stvorio Bog, ali to čini s rizikom počinjenja međunarodnog (samo)ubojstva. Bog, koji je stvorio tu energiju i koji je stoga nadmoćan nad njom, djelovao je na mrtvog Isusa koji je, iako je umro za grijeha svijeta, ipak bio nepravedno ubijen. Bog ga je vratio u život i uzvisio ga sebi zdesna dajući mu svu snagu na nebu i na zemlji. Prema tome osjećamo strahopoštovanje! Je li ikakvo čudo da božansko djelovanje poput ovog ima tako dubok utjecaj na kretanje svijeta? Doista, izravno korištenje božanske moći od strane Stvoritelja za podizanje Sina kojemu će podariti vlastitu besmrtnu prirodu označavalo je početak novog doba - kršćanskog doba!

KRŠĆANSKO DOBA NIJE UVIJEK “KRŠĆANSKO”

Ne bismo trebali i dalje vjerovati u bilo kakve zablude o kršćanskom dobu. Od vremena Isusova uskrsnuća u ime kršćanstva dogodilo se mnogo stvari koje nisu bile kršćanske i o kojima se ne govori u Bibliji. Nije bilo kršćansko da jedan narod ide u rat protiv drugog u ime Kristovo. Križarski su ratovi bili nečasni i nekršćanski. Sveta inkvizicija nije bila kršćanska, već je bila produkt neljudske vjerske netolerancije i bila je jedna od najgrešnijih od svih praksi srednjeg vijeka.

Progon milijuna među raznim etničkim skupinama i nacionalnostima nije bio kršćanski. Isto tako, sijanje straha o vječnoj muci zbog neobraćanja potpuno je nekršćansko. Sve je to, kao i mnoga druga uvjerenja i prakse, rezultat nepismene tradicije i praznovjerja, prenošenih s jedne generacije na drugu. To

što su nekada vjerovali i radili u ime Kristovo zbunilo je istinska načela kršćanstva milijuna ljudi.

It is this obscured conception of Christianity that has caused so many now to lose faith in the Bible. The enlightenment of our day is causing many thinking minds to realize that a religious system which has promoted such practices and beliefs is one that the world would be better off without. Thus, we should not be surprised if such a conclusion is reached by the unbiased, unprejudiced, thoughtful person. Upravo je to pomračeno shvaćanje kršćanstva uzrokovalo gubitak vjere u Bibliju. Prosvjetljenje današnjice tjera mnoge mislioce da pomisle kako je vjerski sustav koji promiče takve prakse i uvjerenja onaj bez kojeg bi svijet mogao biti bolji. Stoga se ne bismo trebali čuditi ako do takvog zaključka dođe objektivna, nepristrana, misaona osoba. Međutim, skriveni dragulji istine mogu se naći u Bibliji ako će ozbiljni tragač za istinom odbaciti praznovjerja i tradicije koji su ih sakrili od pogleda i tražiti ih. U svjetlu današnjih događaja ove istine odražavaju zrake svjetlosti od nebeskog Boga koje probijaju mrak i otkrivaju preostale korake ka ljudskoj sudbini mira i vječnog života smišljenog za čovječanstvo od Stvoritelja.

JE LI KRŠĆANSTVO ZAKAZALO?

Ovisno o tome u kojoj su mjeri moralna i etička Kristova učenja prakticirana, svijet se mijenjao i bio lošiji ili bolji. U to ne može biti nikakve sumnje. S druge strane, neuspjeh naroda i pojedinaca da provode kršćanska načela u svim međusobnim odnosima ne znači da je kršćanstvo zakazalo. Jer, iako se ovo možda čini čudnim, Isus nije naredio svojim sljedbenicima da

tijekom ovog kršćanskog doba svijet preobrate na njegov način života. U mjeri u kojoj je svijet postao boljim pod utjecajem njegovih učenja u životima onih koji su bili njegovi pravi sljedbenici, on je do sada bio usputni proizvod istinske kršćanske vjere i djela.

Isus je naložio svojim sljedbenicima da idu cijelim svijetom i propovijedaju "evanđelje Kraljevstva", i da tako čine "po svem svijetu." (Matej 24: 14; Luka 24: 47) Nisu bili ograničeni na jedan narod, već su trebali ići cijelim svijetom. Pripadnici bilo kojeg naroda koji su vjerovali i posvetili se Kristovu djelu bili bi prihvaćeni kao njegovi učenici. Nije se očekivalo da će svaki pojedinac iz svakog naroda postati učenikom. Za svijet u cjelini, onaj koji je čuo poruku trebao je po prirodi biti samo "svjedok" ili svjedočiti. Umjesto da se tim naporom sav svijet preobraća, Sveto pismo objašnjava da je svrha bila samo "uzeti" iz svijeta "ljude zbog njegova imena."—Djela apostolska 15: 14-17

U Novom zavjetu se mnogo govori o pozivanju i razvoju ovog staleža, a mnogo je toga pogrešno shvaćeno. Daje se obećanje da će oni koji pate i umru s Isusom živjeti i kraljevati s njim. Da će dijeliti njegovu slavu i sjesti na njegovo prijestolje. Isus je obećao da će im pripremiti mjesto i da će "ponovno doći" i uzeti ih k sebi. (Rimljanima 8: 17; 2.Timoteju 2: 11, 12; Ivan 14: 2, 3) Sva ta čudesna obećanja znače da je nada istinskih Kristovih učenika tijekom ovog kršćanskog doba dijeliti božansku prirodu i slavu koju je Otac dao Isusu kao nagradu za njegovu vjernost. Stoga, apostol govori o tome kao o "nebeskom pozivu."—Hebrejima 3: 1

Božji odabir takvih - temeljen na prihvaćanju i odanosti Evanđelju koje su Isusovi učenici propovijedali - bio je njegov plan za ovo doba. Počelo je na

Pedesetnicu. Tamo se nevidljiva Božja snaga, Duh Sveti, spustila na učenike koji su čekali, prosvjetljujući njihov um i dajući im snagu govora kako bi objavili istinu o Božjim ciljevima. Odziv prvog dana bio je golem, ali entuzijazam vjernika bio je popraćen progonom od strane netrpeljivaca i onih s predrasudama. Bitka između svjetla i tame ustrajala je i borba se nastavila sve do danas. Štoviše, istina i oni koji su u nju vjerovali najčešće su bili na onoj strani koja se činila gubitničkom.

Tako je bilo i s Isusom, koji je, iako "svjetlost svijeta", bio razapet. Rekao je svojim učenicima da i oni trebaju biti "svjetlost svijeta." (Ivan 8: 12; Matej 5: 14) Iako su mu dopustili da svijetli što jače, to je bio samo bljesak u svijetu tame i grijeha. Nositelji svjetlosti bili su ismijani, izopćeni, progonjeni, pa čak i ubijani. Isus je to predvidio govoreći: "U svijetu imate muku, ali hrabri budite—ja sam pobijedio svijet!" (Ivan 16: 33) Njegovi sljedbenici također su pobijedili, ne pobjedom svijeta niti vladanjem nad njim preko građanskih zakona, nego nadvladavanjem duha sebičnosti u njihovim srcima i, poput Isusa, polaganjem svojih života kao žrtve kako bi drugi mogli biti blagoslovljeni.

Doista se može činiti da su pravi sljedbenici Kristova evanđelja uvijek bili, doslovno ili figurativno, na vješalima za smaknuće. No bio je to zapravo jedan oltar—Božji žrtvenik. Njegov je narod, poput Isusa, svoju ljubav prema njegovim putevima i načelima dokazivao vjernošću u žrtvi. Oni su pokazali svoju nesebičnost, predanost pravednosti i sklad s božanskim načelima pravde i ljubavi. Ljubili su svoje neprijatelje kao što im je Bog naložio preko Isusa. Ukratko, stekli su uvjete za povezanost s uzvišenim Isusom u budućem djelu obnove čovječanstva za život na zemlji.

OBNOVITI ČOVJEČANSTVO

To je, dakle, Božje djelo za njegov narod tijekom kršćanskog doba. U njemu vidimo daljnju manifestaciju božanske mudrosti i milosrđa. Pavao govori o kršćanima kao o "Božjim suradnicima". (1.Korinćanima 3: 9) Sigurno da Stvoritelju, uz njegovu beskonačnu mudrost i snagu, ne treba pomoć, posebno vrlo ograničena pomoć koju bi mu mogli pružiti nesavršeni, umirući ljudi. Međutim, on je to tako uredio i za to mora postojati razlog. Jedno od imena upotrebljenih za Isusa u njegovom odnosu prema Bogu i čovječanstvu je ime Posrednik. (1.Timoteju 2: 5) Njegovi sljedbenici kršćanskog doba nazvani su poslanicima pomirenja. (2. Korinćanima 5: 18-20) Oni će sudjelovati u budućem Isusovu posredničkom radu koji će pomiriti otuđeni svijet s Bogom. Dakle, pala rasa imat će zastupnike među onima koji će pomoći Gospodinu u pripremi puta za njihov povratak u Božju milost i u život.

Rekli smo da su obećanja koja se odnose na poziv i izbor Isusovih učenika tijekom sadašnjeg doba pogrešno shvaćena. Iz tih istih obećanja izvedena je pogrešna doktrina da Stvoritelj nikada nije odredio da čovjek ostane ljudsko biće i da je njegovo ljudsko postojanje samo prva razina u njegovom životu; da je smrt samo prolaz u sljedeću razinu, koja treba biti duhovna ili nebeska. Mišljenje je da svi koji prihvate Krista kao svog Spasitelja prije nego što umru kao ljudsko biće, odlaze u nebo. Oni koji ne odu, tvrdi se, odlaze na mjesto vječne muke i tamo trpe cijelu vječnost, bez mogućnosti oslobođanja.

Zbog ovog nesporazuma previdjela se prava sudbina ljudskog roda. Malo je tko primijetio mnoga

Božja obećanja da će mrtve uskrsnuti za život na zemlji i pružiti priliku svakom pojedincu da se ponovno pomiri s Bogom, kako bi na zemlji živjeli zauvijek. Sveto pismo jasno govori da je Bog "oblikovao i saznao zemlju, koji ju je učvrstio i nije je stvorio pustu, već ju je uobličio za obitavanje." "Zemlju dade sinovima čovječjim." (Izaija 45: 18; Psalmi 115: 16) Božanski plan odabira pozvane klase kršćanskog doba jest da bi oni, u nebeskoj slavi s Kristom, uzvišeni visoko nad anđelima i kneževinama i vlastima, trebali zajedno s njim biti izvor oživljujućih blagoslova za cijelo čovječanstvo. Dakle, Božja konačna kreacija za većinu čovječanstva je da oni žive ovdje na zemlji - dom posebno kreiran i stvoren za njih - i uživaju u vječnim blagoslovima života koji su im posebno i osobno namijenjeni.

Malena jezgra učenika koja je slijedila Isusa od mjesta do mjesta cijelom Judejom primjereno se divila silnim čudima koja je činio. Na svoju je zapovijed imao snagu Božjeg Svetog Duha, koju je mogao upotrijebiti na više načina da pomogne ljudima. Učenici su sa strahopoštovanjem promatrali te stvari, a nedvojbeno još i više, kad im je jednom prilikom Isus rekao: "Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu."—Ivan 14: 12

Još u doba prije Krista, Bog je očitovao svoju prisutnost narodu Izraela preko Šatora sastanka i njegovih obreda. Na njihov Dan pomirenja, kako je zabilježeno u 16. poglavlju Levitskog zakonika, krv junca i jarca odnesena je u Prebivalište Šatora sastanka i poskropljena po Pomirilištu i ispred njega. Presveto Prebivalište je bilo simbol prisutnosti Boga i da je Isusova krv stvarno učinila ljudima ono što je krv junca činila simbolično i slikovito. Pavao kaže da krv "bikova i

jaraca" koja se prinosila svake godine ne može uistinu odnijeti grijeha, ali žrtvovanje Isusa Krista, učinjeno samo jednom, predstavljalo je "žrtvu za grijeha jednom zauvijek."—Hebrejima 10: 4, 10-12

Ne mislimo da je Isus nosio sa sobom svoju ljudsku krv na nebo i doslovno škropio njome sjedalo milosrđa odnosno sjedalo Božje. Ova ilustracija iz Svetoga pisma namijenjena je samo da prenese našim ograničenim umovima to da je Isusova žrtva bila ugodna i prihvatljiva njegovom Ocu i da je po povratku na nebeske dvore nakon završetka njegove zemaljske službe bio pripremljen put za još jednu etapu Božjeg plana za obnovu izgubljenog svijeta.

BLAGDAN DUHOVA

Na dan Pedesetnice, blagdan Duhova, Petar je objasnio kako je Isus bio uskrsnut od mrtvih i visoko uzvišen, i, dodao je, "izliven kako ga i sami gledate i slušate," referirajući se na čudesno očitovanje Božje moći, Duha Svetoga, koji je u to vrijeme sišao na učenike koji su čekali. (Djela apostolska 2: 33) Ovdje je Božji narod povezan sa njegovom moći na način na koji to nikada prije nije uspostavljeno. To im je prosvijetlilo um kako bi shvatili nešto od one sjajne nade koja je bila podastarta pred njih u Evanđelju. To im je davalo snagu i hrabrost da podnose patnju koju su im nanijeli Božji neprijatelji. To je bio znak moći kojom će se odhrvati kada, s Isusom, kasnije budu izvršavali ona "veća djela" koja je obećao kao rezultat svog odlaska k Ocu.

Kasnije je Petar govorio o pravim Isusovim učenicima: "Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima postanete zajedničari božanske naravi." (2.Petrova 1: 4) Isus je bio uzvišen u božansku

prirodu—Božju prirodu—i sada je "izrazita slika" Oca. (Hebrejima 1: 3) Ivan nadalje objavljuje: "Bit ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest." (1.Ivanova 3: 2) Sve je to posve izvan našeg poimanja. Međutim, koliko god da smo shvatili tu misao, ne treba također čuditi spoznaja da ako je društvo nesavršenih, umirućih ljudskih bića uzvišeno iznad svih ostalih stvorenja dobilo samu Božju prirodu i sudjeluje u njegovoj slavi, tada nije iznenađujuće što je prije svega bilo bitno da Isus ode svome Ocu, i, kako Pavao to kaže, "pojavi se pred licem Božjim za nas."—Hebrejima 9: 24

Isus je omogućio da se Božje djelo ovog doba započne, kako i jest, na Duhove. To se djelo nastavilo, uglavnom nezapaženo i svijetu nepoznato. Njegovi su domašaji toliko dalekosežni, a opseg toliko velik da nije čudo da ga se može pogrešno shvatiti i pogrešno predstaviti. Jezik i obećanja Biblije izvučeni su iz svog konteksta i dobili su pogrešna i nerazumna značenja. Lažna djela, u ime Krista, počinjena su i utvrđena pogrešnim razumijevanjem božanskog plana. U međuvremenu, sve stvorenje Božje uzdisalo je i mučilo se zajedno u boli, čekajući "objavljenje Božijih sinova"—to jest, nesvjesno čekajući da se završi djelo ovog vijeka, kada će svi oni koji su pozvani da budu sinovi Božji i zajednički nasljednici s Isusom biti uzvišeni da žive i kraljuju s njim u kraljevstvu blagoslova koje je blizu.—Rimljanima 8: 19-22; Otkrivenje 20: 4, 6

"DODI KRALJEVSTVO TVOJE... NA ZEMLJI"

Kada koristimo riječ "kraljevstvo", koristimo riječ koja je u Bibliji vrlo istaknuta. Isus je svoje sljedbenike naučio moliti: "Dođi kraljevstvo tvoje! Budi

volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!" (Matej 6: 10) Uistinu, Stvoriteljeva volja treba biti ostvarena "na zemlji", i zbog toga se silno radujemo. Izraz "kraljevstvo" podrazumijeva vladanje, odnosno upravljanje. U ovom slučaju to znači božansko upravljanje ljudima. Isus će biti vladar u Božjem kraljevstvu. S njim će biti povezani njegovi vjerni sljedbenici, koji su umrli žrtvujući se kao što je i on umro. Ti će moćni vladari biti ljudima nevidljivi, kao što je i Bog nevidljiv. Ne smijemo, međutim, pretpostaviti da će ovo kraljevstvo biti neodređeno i nejasno—vladanje koje se sastoji samo od ideologije koju narod može prihvatiti ili odbaciti po svojoj volji.

Kristovo će kraljevstvo imati svoje ljudske predstavnike i učitelje. Sveto pismo nam govori tko će oni biti. Na primjer, Petar je rekao da David nije uzašao na nebo. (Djela apostolska 2: 34) Isus je također rekao da nijedan čovjek nije uzašao na nebo. (Ivan 3: 13) Drugom prilikom je Isus rekao da među rođenima od žene nije nitko veći od Ivana Krstitelja, ali ipak je i najmanji u kraljevstvu nebeskom bio veći od Ivana. (Matej 11: 11) Sva ova izvješća odnose se na pojedince koji su služili Bogu prije kršćanske ere. Oni otkrivaju da, za razliku od Božjih slugu tijekom ovog doba, ovim "drevnim zaslužnicima" nije dana nebeska nada.

Psalmist o njima govori kao "očevima" u Izraelu, a obećanje je da će od njih postati "knezovi na svoj zemlji." (Psalmi 45: 16) Isus upućuje na njih—Abraham, Izak, Jakov i proroci—i nagovješta da će, kada njegovo kraljevstvo zavlada na zemlji, oni biti njegovi priznati predstavnici. (Luka 13: 28) Ovdje ponovno vidimo kako će Božja moć djelovati na podizanje mrtvih i postaviti ove dobro osposobljene

muškarce i žene kao zemaljske predstavnike duhovnog Krista.

Bog je obećao da će intervenirati u mračnim i zloslutnim uvjetima koji trenutno vladaju čovječanstvom pomoću Kristova kraljevstva, za koje su se mnogi molili dvije tisuće godina. Već je upotrijebio svoju moć da uzvisi Isusa daleko iznad anđela, a sljedbenicima Učitelja suđeno je da s njim dijele tu slavu. Božanska snaga uskoro će se ponovno upotrijebiti za povratak drevnih zaslužnika punini života na zemlji, a ti činitelji, izabrani od posrnule rase, zajedno će raditi—jedno na nebu i jedno na zemlji—tisuću godina kako bi ponovno uspostavila božanska načela u srcima čovječanstva. Tako će svi voljni i poslušni zadobiti blagoslove života i mira, i zauvijek će prebivati na zemlji, čovjekovu vječnom domu.
